

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoďń ty.

Z njebies mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poďa,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščeje ni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Njedžela po nowym lěće.

1. Čět. 4, 12—19.

Jako Boži pučowarjo smy sažo do noweho lěta sa-
stupili. Kóždy dže we swojim powołanju, tamny jako
ratař, tónle jako rjemješnik, jowle pschekupz tamle blu-
žobnik. Kóždy na to swoje džerži a na swój staw waž-
nosć kładže. Sswj. Čětr swojim kšesczijanam na duchu
wjasa, so bychu to, so su kšesczijenjo, jako swoju čžescž
wobhladowali. Džech na nich pschińdže, sčtož chže! To je
wutrobite a wutrobny wobtwjerdžaze słowo, kaž sa stare
čžakny, tak sa dženska a pschichod!

Džeržće na kšesczijanisku čžescž, njeh
pschińdže, sčtož chže — słowo se sańdženoscže naj-
prjedy.

Se sańdženoscže wuknjemy. Wny minjene čžakny
sčjeneho džěla jako pschescžěnjene wobhladowjemy. Nlasch čžak
je wjazny wunamakał, wón stwórbu a jejne mozy lěpje
snaže. Duch pschepnuta tež najhlubšče wězy. Sčtož pak
naschu kšesczijanisku wěru nastupa, pschede wschěm šwě-
nosć a kšroblosć, móžemy so jeno na krašnych wuczbach
a pschikladach přenjeho kšesczijanstwa pošylnić. Čětr, kiž
dženska pišče we swojim lišče, tak rjenje pišče: „Wny lubi,
njeh so wam: njesda zusa wěz byčž to horjo; ale kaž wy
s kšrystusom čžerpice, tak wješclže so.“ Nlasči Čětr
něhdy jako stolp stejescže, jako bu sahojenje kšoreho pschi
templownych rjaných durjach dla wot wyschnoscže šudženy!

Židži njemóžachu to mjeno teho snjesčž, kiž běšče jemu
s pomozu byl, teho, kiž běšče na nich krute słowo rěčžal
dla swjerschnoscže a twjerdoscže wutrobow; teho, kiž běšče
s molom wutrobny hožil a wschěch franjenných a sbitnych k šebi
wołał. Wono jich mjeršasche, so so čžrijoda wot nich wot-
torchny a swoje towarštwu luboscže s Jesuřom mějesche!

Nlasči wulka a rjana běšče tamnych wěra, kiž s čžělom
a šwětom njerodžiwšči k temu wěrnemu Bohu a temu,
kotrehož je sčewil, Jesom kšrystěj so džeržachu, a čžiste
wot pohanského waschnja a lóšhta wotdželene žiwjenje
s luboscžu a měrnoscžu wjedžichu — jonym k sahorjenju,
so tež sa nimi džěchu, druhim k postorkej, so pschecžiwu
nim ruku složichu a jich pschescžěhachu. Nlasča martrastka
protyka ma storo na kóždy džěń lěta mjeno tajkeho šwja-
teho šwědka Sbožnikoweho. Tak na 11. januara mjeno
biskopa Fruktuosa, kiž mějesche so w čžakach pschescžěhanja
samolwieč psched pohanskim bohodom. Wón wotmolwi wo-
praschany, hacž wě, sčto je kšěžor pschikasał? „Da njewěm,
sčto je kšěžor pschikasał; ja pak šym kšesczijan!“ Teho-
runja jeho pomoznik w saštojstwjě, s mjenom Auguriuř.
Wón džěsče: Da čžescžu teho šameho wschedomóžneho
Boha, kotrehož mój biskop wusnawa. Woni buchú hiščeže
s jonym tšecžim na wotprawniščežo dowjedženi a ruzny
šwjasaanej. A jako běšče plomjo jich šwjastki pschěžrało,
šwojej ruzny horje pošběhnywšči so wótšje modlachu,
wótšje we wěštej nadžiji horjestacža, hacž wschitzy swoju
dušchu spusčěžichu (w lěče 259). To s molom na
Čětrowe słowo dopomina: „Wješclže so, so wy tež pschi

šewjenju jeho krašnosće se šadowanjom šo wješećić budžeće."

Słowo ja dženska potom! Wulke słowo — što čytl je pschekšchec: „Šbóžni wy šče, hdyž waš hanja Šhryštušoweho mjena dla.“ W zyrkwi njeje čezko kšchesczijan byč. Tam kšerlušche džej, Bože słowo šo bjes pschecziwjentja pschpowjeda! Tola wonkach po zhytm dženkšnišchim žiwjenju! Ša čhu posbėhowacž tyč šwėrnnyč, kotšiz njedžiwajo na wscho pschi Božim šlowje woprawdže steja, dobre wuczby dadža, hdyž hdyž, šwėdczenje wotpołoża, šo maja nad kšchesczijanštwom wješele a šbóžnosć mjes čłowjekami — hdyž tež šo jim jedyn wu-šmėje, drubi jich ša to njelubuje! Šo šu wschitko šnamjenja, šo šwėt Šhryšta ženje njeje lubował a tež jeho jubowacž njebudže. Kšchesczijenjo a šemšy smyšleni we wėštej napschecziwnosći steja. Štaa a zyrkej dale rósno džetaj. Naschi čašorunizy njeczuj, šo šu jako kšcheczeni kšchesczijenjo pschšlušchni, wscho ša drohu parlu wėry a Božeho kraleštw a dacž a woprowacž. Woni šwoje kšchesczijanštw jako powołanje njeczuj, wjele bóle šwoje čašne powołanje hušto napschecziwo tamnemu štaja. Šladajče, někotry wulki a šamožity runje tehodla šo k Božemu domej, blidu a domjazej modlitwje njedžerzi, dofelž čze widžany byč. Ša šašo: kėlto džėlaczerjom, kotšiz šo kšchesczijanštw a šaluj, dofelž jako džėlaczerjo mėnja jeho njetrjebacž a na druhich, tu zylu wulku šylu towašchom, hladaja! Šak hušto jedyn na druheho hlada, po mėnjenju šwojich towašchom a kollegow šo šložuje, a ničžo wėšte wot Šhryštuša nima. Še škóncžnje šlabušč a šaprewat. Ša to naš se štrachom dla wotroščazeho naroda napjelnja.

Duž šłowo ša pschichod! „Čaš je, šo šo šud špoczina wot Božeho doma,“ šwj. Šėtr rjektje! Šizom tehdy na pschichod, haj pošledni pschichod a čezke čašy do Šhryštušoweho šašopšchindženja a šewjenja jeho krašnosće myšlesche. Šam je druhdy čezko wokoło wutrobny, hdyž na to myšlimy, kajke budže i wėru, hdyž je naš čaš, naš narod tajki njejašny, njewobtwjerdženy. Šak šo našim džėczom pódže? Njebudže paš blud lud wobłėcž paš šly a na Šhryštušowe kraleštw njepschecželny šwėt šašo pošnu móž dostacž? Šemu napschecziwo šhrobłosć a tu krotu wėru, šo my i našej nabožinu, haj i Šhryštušom, kiž je ša naš čerpił, njewuprajne šbože mamy a i nowym bójšim žiwjenjom jenicžke prawe a i našej nadžiju kótwizu ša našu kóž psches morjo čaša! Šny bychmy šnadnišchi a njedostojnišchi byli, hdyž čyly zofacž a šewjenu wėrnosć precž čyšnyč! „Ša kotšiz čerpija, škóncžni šwjaty Šėtr, po Božej woli, njech jemu šwoje dušche porucža.“

Š modlitwu do pschichoda, i dobroproščenjom ša naš lud a džėczi! Šamjen. M. w M.

Pschibjeramy abo wotbjeramy?

Čaš šhwata; nowe lėto je nastupjene, jene lėto šašo ša naš, tyč našich a naš zylu dom je šo šapoczalo. Pschibjeramy abo wotbjeramy? Šwari šo naš dom abo pada wón? Rosće a šeleni šo šchom našeho naroda abo hinje a šhnyje wón?

Šdyž na šwonkowne hladaš, čłowjet jedyn čaš pschibywa, drubi wotbjera. Šamón je čaš wješećeje mlodošće, tutón čaš štarjenja. Nělotremužkuli lėta wotbjeranje wjeleči štrach a štarosć naczinja. Šón paš budže pschewinjeny, hdyž šy nawuškyl, pschewo pschibywacž, mjenujzy na šnuskownym čłowjeku. Šle špodžiwje! Šo tu šašo rėka: Šdyž w šebi wotbjeraš, dha roščejš. Šopomni šo na Šana kšcheczenika, kiž je prajil, hladajo na Šnjesa Šhryštuša: „Šón dhybi rošč, ja paš dhybu wotbjerač“ (Šana 3, 30).

Šón Šnjės pschindže i nowa na rócžny čaš: Ššmimy jeho i nowa ša Šnjesa horje w tutym lėče! Š šawėrnje, my něšchto wot njėšmjertnosće na šemi šhominy. Šasche džėczi, našchi pschichodni budža psches naš tyč ša pschibjeracž, budža šbožowni a šbóžni. Šaschi čeladni šebi duchowne žohnowanje i našeho doma pošjeku a budža jo roščerjecž. Šóh budže wėšče našche kúblo a šamoženje žohnowacž a my móžemy, haj čzemty to tež w nowym lėče, i nim šlužicž na štukach, kiž njekš ani na jenotliwe žiwjenje ani na naš dom a narod šwjasane: Šomyšl na šwjate mišionštw! Š kajke něšchto wulke a šbóžne je, na tutym nješahinitym štuklu šobu štukowacž šmėcž! Šwój dar, tvoje pošlednje wotšafanja ša mišionštw tam na jenej wobohej pohanskej dušchi duchowny plód pschinyše — a i tym niž na jenej, ně, psches tu jenu psches Božu hnadu šašo na druhich — njewjadniwy plód. — Šrawy je jako drjemo, plódžene pschi wódnnyč rėkach, kotrež šwój plód dawa we šwojim čašu, a jeho lišče njewjadnje. Šajzy paš njekš bjes-šbóžni, ale jako pluwty, kotrež wėtr rošmjeta. (Ššalm 1, 3.) Š pschikladom je nam Šawitowy a Šaulowy dom.

Po nowym lėče.

Nėtk hižom přenje dny we nowym lėče
Šod radošču a prózu nimo šu;
Šchtož čėmny pschichod ša mnje taji w šwėče,
Šo ruki Šótza kladu i dowėru.

Čze jere horjo moju dušchu jimacž
Ša wėm, šo ščėhwł to mojih hrėchom je,
Šha daj mi Šóh ša Šhryšta kšchizom pschimacž
Š šwoje horjo njescž we pošucje.

Šy šy, o Šesu, w šmjerczi pošyl ša mnje,
Šo moju dušchu i hėlškej mozu wojomał;
Šch, wobhnadž mje, šo kšchiz šwój šložišch na mnje
Š ja najwjėšchu čšecž byč we nim šnal!

K. A. Fiedler.

Šswėtko wėcznej šwėtkosće.

„Šchto dha je to do hušlowanja?“ šo rano wschón wuštróžany k. professor šwoju hospošu woprašča, kiž bėšche runje pschischla a jemu raššchi kšofej na blido štaja. Šwón bė halke wczera pschicžahnył, wješeły, šo je čziche bydlo namakał, hdyž žana klavir-hrajaza žónška wysche a niže njeho jemu měr njelažesche. Ša nětko, jako šo přeni krocž ša šwoje blido šyže a čyžšche šapoczecž, šwoju wulku wuczenu knihu pišacž, dha jemu zunje, čziche, ale tola šly-šchane šwulki hušlow do wušchom kšincžachu.

„Šch“, hospoša wotmolwi, „to wschaf je jeno šary ŠMichał, kiž žanemu čłowjekej ničžo njecžini.“ Šprofessor hnėwnje na nju pošlada. „Ša paš wón něšchto čžini“, wón bėrcžesche a šebi wušchi i wotu šatylka a by najradšcho šašo i teho domu wuczahnył, hdyž bėchu hušle a čłowjet, kiž na hušlach hrajesche.

Mjes tym bedžesche tón wbohi hušle, njewjedžo, sčto bě do hñewanja nacžinil, we swojej stwicžy, do kotrež Bože šlónčko swoje prubi sčzelesche, a spěwasche swojemu Bohu swóji rańšči thěrłusch. S wobbedžerjom doma bě Michal wučinil, so čmė rano a wječor jenu hodžinku hušlowacž. To bě jemu hospodar, kiž čžyšche Michala rad w domje wobkhowacž, mějesche pač tola tež na druhich podružnikow hladacž, pschiswolil. Sušlerjome swójbne mjeno bě po prawym Natusch, ale po žylym domje jemu Michal rěłachu. Sdnyž by kóžde popokdnje s dypkom w 5 hodžinach po šhodže dele stupal, so by so po stucžentym waschnju trochu wukhodžik, so na njeho tač hladasche, jako by wsčėm ludžom, s kotrymiž by so setkač, čžył něsčto dobre wopofasacž, jeno so by wjedžal, kač!

„Škupy, njewuščny čłowjek!“ professor šudžesche, a tač bychu nimale wschitžy drusy tež wo nim šudžili. Sbože jeno bě, so nikomu wobčežny njebě; wón bě wot mačeho kapitala živy, šebi žaneho towarštwu nježodasche, jeno bjes hušlow njemóžesche byčž.

Sdnyž bychu te psched wječorom saklincžake, by professor sa fijom a klobukom hrabač a by swóji wukhod mėl. Na to by hacž do poknozy džěkač, po tym hacž do bėkeho dnja spač, hacž — bychu jeho te njełnicžomne hušle wubudžile.

„Sswětlo wěčnej' šwětłoscže“ runjež wysche njeho saklincžaka. Professor šebi njeby myšlil, so tón hłób snaje. S wotkal drje jón snajesche? Najškeršcho s džěčatštwu. Dawno sabyte snamjenja na jene dobo jemu psched wocži stupachu: pacžeska štwu, dostojny duchowny, žyrtwiny wotkač a podobne. „Rańšche myšle šu džiwne“, smėrowa so wón; ale jemu bě tola tač džiwno. To hušlowanje wysche njeho a te myšle bėchu jemu to nacžinile. „So tola šchoril njebych“, šam pschi šebi džesche. Nė, šchoril njeje, ale kóžde lube ranje jeho te hušle s tym wołanjom wubudžichu: „Sswětlo wěčnej' šwětłoscže.“ A džiwne dosčž a mjeršaze bě, so jeho šnutštwone na to wotmolwesche. Sswjate šłowa tam stawachu, kiž dolho wjazy šlyšchal njebě, myšle, kajkež wjozy nješnajesche, pschedemšacž, na kotrež bě dawno sabyl. A to měžazy tač dale džěšche. Hacž njedyrbjal šebi tola radšcho druhe bydło pytačž. Duž ras rano hušle njesaklincžachu. Professor šebi tehdla šaspa, ale tež jeho hospoša posdžišcho, hacž hewač, se šrudnym woblicžom pschindže. Wona bě rano Michala, kotrehož mějesche hižom lėta dolho šastaracž, wot Božeje rucžki šajateho namačaka. Šo lėšarja bě pošłala byka a tež po šararja, kotrehož bě šebi thory žadač.

Tač dha tam šary Michal na ložu ležesche a šararje do wocžow hladasche: „Njes šararjo, hacž tež mje Wóh hnadnje pschiswosmje — ja wschač nješym wjele dobreho čžinil — njeběch pschezo č wschemu wustojny“, tač so Michal wusna. A šarač so Bohu džakowasche, so bě tu ras jenemu mrėjazemu žel, so njeje dobreho čžinil, mjes tym, so so hewač wschitžy s tym špokojowachu, so njeběchu, kač mėnjachu, ničžo škeho čžinili. Duž móžesche jeho s wješelom č temu pošasacž, kiž je sa naš wschitkich dosčž čžinil.

Wysche professoroweje štwy so ženje wjazy njehušlowasche: Sswětlo wěčnej' šwětłoscže; pschetož Michal bu pohrjebany, jeho hušle a druhe smachi kupi Žid a do jeho štwy drugi šacžahny.

Šo něsčto njeđzelach šarač s žyrtwje džěšche a pokornje šwobletanu žónštu widžesche, kiž jeho pschecželnje štwowjesche. Wón ju snajesche. Bė to professorowa hospoša. „Šlajče, knjes šararjo“, wona počža, „ja wschač po prawom žaneho čžaspa nimam, se mschi šhodžicž, ale něsčto dobreho čže čłowjek tola tež šlyšhecž, a wot teho čžaspa, so je šary Michal njebohi, žyle ničžo wjazy nješlyšchu.“ — „Sčto dha šče dobreho wot teho šlyšcheli?“ — so šarač dale wobhonjowasche. „Šlajče“, wona wotmolwi, kóžde ranje by so šudnył a swóji rańšči thěrłusch hušlowač. Ša bych potom rucže č jeho durjam bėžala a bych tam štejo pošłuchala,

hacž by wscho bylo. Sšym thuda žónška a dyrbu žyly džek šłoku bėhacž; ale to je čžinilo, so nješym Boha a njebjeka tola žyle šabyka. A šlónčnje mějach tajke žadanje po thěrłuschu, so šym se mschi šchla, runjež žaneho čžaspa sa to nimam. Tu pač bě tač rjenje, so to wot nėtku kóždu njeđželu móžno ščžinju.“

Lėta so minychu. Šarač we swojej štwje bedžesche a nasch professor bě pschi nim. Wonaž wo nabožnym pschednosčtu rěčšeshtaj, kiž čžyšche tón professor w towarštwje mlodženzow džeržecž, a wo nabožnej knišy, kotruž bě wón runje wudač. „Wěšch, pschecželo“, šarač č professorej džesche, „so njebych priedy wot tebje ženje tajki pschednosčt a tajku knihu wocžakač?“

„Ša šam wschač tež niž“, professor wotmolwi; „ale wěšch pač tež, sčto je nad tym wina, abo wjele bóle, koho je Wóh trjebač, so by se mnje něsčto žyle druhe šhotowač, hacž ja šam čžylych? Nikoho druheho, hacž štareho, wobmješowaneho mužika, kiž wysche mojeje štwy bydlesche a mje kóžde ranje se šwojim hušlowanjom hñewasche. Tuto hušlowanje by wón kóždy džek s thěrłuschom šapocžal: Sswětlo wěčnej' šwětłoscže. Ša s teho thěrłuschu jeno te přenje ši šłowa snajach. Ale te so do mnje šarychu a mje wjazy njepuschčžichu. Šo něsčto měžazach tón hušleč wumrje a ja šebi myšlach, so šym s nim tež te ši šłowa wotbył. Ale ničžo. Te tu bėchu a tu tež wotachu. Wone mje dale kóžde ranje budžachu, a hdyž bėch štanyl a šawěšch pschi wotnje wotčžahnył, so šlónzo do mojeje štwy šwěčšesche, by mi bylo, jako by tuto šwětlo mi hišchže žyle něsčto druhe prajicž čžylo, hacž sčtož nam wėdomnosčž praji. A hdyž by mi šlónzo na moje pišmo šwěčžilo, bě mi, jako by so mje prašchalo: Budže twoje džělo tež č temu thmane, so w čłowškej wutrobje žadanje po wěčnym šwětlo wubudži? S jentym šłowom — hdyž šym ja nėtko tež Bohu pschiswobrocžent, wėrjazy muž — tamny hušleč je mje na tón pučž pošasal.“

Se špodžiwanjom bě šarač pošłuchal. „Dobra šwėrna dušcha, šary Michale“, šam pschi šebi džesche, „šam wo šebi ty myšlesche, so nješy č ničemu wuščny byl, a tola je čže Wóh trjebač, džakownu hospošu a wučženeho profesora na prawy pučž wėry a šboža šajicž!“

Wostań Bohu šwėrny!

Ač bėda! wotpad wulki je,
Džerž šwėru twjerdže, dušcha!
Šlub s Bohom sa čžas mlodoscže
Šso wobarnowacž šlyšcha.
Sčtož Wóh čži w šchčėnžy polubi
Šo swojej wěčnej miłosčži,
Wón dawa s pošnej mėru.

Budž Bohu šwėrny w dobrých dnjach,
Sdnyž šwėt čži w rózach kečže
A dušchi w thchle rjaných žnijach
Šso šlónzo šboža čmėje.
Šlej, wscho je Boža dobrotu,
Kiž č pošucže naš pohnuwa
A č prawej šwėrje wabi.

Budž šwėrny tež, hdy žmrokota
Čži njebjio wobčžahuje;
Sdnyž čžěke bija njewjedra
A horja wıchor duje.
D njeskorž! Tež nad mrošami
Šso Bože šlónčko šybolu,
Kiž ženje njesakhadža.

Budž Bohu šwėrny we wėrje
A džerž so jeho šłowa,
Dha twój pučž čžėmny njebudže
A žana thódba čžmowa.

Ty pórndžesč, wurndže junu čas,
Pšches Khrysta krej na wječny kwas,
Hdžež mēra palmy rostu.

Budž Bohu šwěrnny w lubosczi,
Kiz šwēt tač lubowasche,
So jemu Sstyna wobradzi,
Hdyž cžłowstwo w hrěchach spascze.
Duž dđerž šo k Bohu s lubosczu,
Wón dopomha czi k žiwjenju
Pšches Knjesa Sesom Khrysta.

Budž Bohu šwěrnny w nadžiji;
Da wón tež šwilu cžakacž
A tebi w twojej tyschnosczi
Najhórcže špšly plakacž —
Wón w prawym cžaku sawěscze
Čže s kščiža, s nusy wumozje,
So jemu šwalbu špěwasč.

Haj, šwěrnny budž hacž do šmjercze,
Dha šbóžny kónž ty smějesč;
Njech tež je cžežke bėdženje,
Ty w Božej ruzh mrějesč,
Kiz twojej duschi pšches Khrysta
Tam šwěrnny hnadnu kónu da,
Hdžež wječne šwětlo šwēczi!

K. A. Fiedler.

Njewjedž naš do špytowanja.

Junu we wulkej wótrej šymje džěšče jara khude džěcžo, s mjenom Šilžka, pšches hašy jeneho mēsta. Dokelž bėšče jara cženko šwoblekana, dha bė jej jara šyma, šo na žylym cžětku tschepotascze. Seje khuda macž bėšče ju wupóšlala, šo by šchwablicžki na pšchedań wokoło nošyła, dokelž domach ani pjenjes, ani kšlěba, ani drjewa k tepjenju wjazh njemějachu. Wona kšětry cžak kšodžesche a ničtò nochžysche na nju ani na jejne šchwablicžki pohladacž, kač halle kupowacž. Wona pšchindže k jenej pšchedawarńi, hdžež pšches durje, kiz woczini, do jeneje stwy trjechi, hdžež mējachu cžopke drašty, šufnje, šhapy, šchtrymphy a šupnje na pšchedań a žadyn cžłowjek njebėšche pódla. Maču kšwilu wona pšchi durjach stejo wosta a wobhlada šebi tuto bohatswo. Dha bė jej, jako by něčtò we wutrobje prajil: Pohlej, jow šu tajle cžopke drašty, wscho polne, rucze wšmi šebi cžoplu šufnicžku a šchtož hewač trjebasč a dži potom prjecž, žadyn cžłowjek jo njewidži! Ale pšchi tym nadpadže ju wulki štyš a njemēr, wona šo hišcže junkróčž wo istwje wobhlada, hacž tu woprawdže ničtò nutškach njeje. Šižom wutylaty ruku ša jenej šufnju, ale druhi hłób w šnutškownym jej praji: Hdyž tež žadyn jenicžki cžłowjek tudh njeje, dha je tola Bóh luby Knjes tu, tón wscho widži a na kóždeho cžłowjeka ledžbuje.

Šilžka šo štróži pšchi tajkim pšchemyšljenju. Rucze štupi wona šako pšches durje na hašy won. Nětko bė wješeka, šo njeje kradnyła, a jej bėšče, jako tež tajka wulka šyma wjazh njeby byla. Šědom bė někotre kroczele dale škla, dha jena žona s jeneho wofna na nju dele wola: Ty wbohe, khude džěcžo, kač je tebi šyma, pój horje, ja čžu czi twoje šchwablicžki wotkupicž. Šilžka džěšče a pytasche tu žónšku, kiz bė tajke šmilne šłowa šlyšhecž dala. Šako we tej kšěži k nej pšchindže, hdžež bėšče škužobna džowka teje knjenje jej napschecžimo pšchishla a ju nuts dowjedla, džěšče ta-

šama šmilna knjeni: Šój, šhń šo pola kšachlow, a ty, Šhata, pšchinješ jej kšosejka pomastu. Šilžka, hdyž bėšče šjěbla a wupila a šo s ruku lubosnje podžakowala, čžysche šwój pucž dale hič, šale ta knjeni džěšče: Ach, ty wboha holčžka, w šajtej hubjenej šufnicžky šy pšchi tej wótrej šymje. Čžakaj hišcže maču kšwilu, ja čžu hladacž, hacž ja žane cžoplišche wěžh ša tebe nimam. Wona džěšče, a pšchinješe jej cžoplu šufnju, šchtrymphy, šupnje a šhapičžku a hišcže druhe nusne wěžh, wotkupi jej tež te šchwablicžki a hdyž bėšče ju šwoblekala, da jej hič.

Š wulkej wješekoscžu bėžesche Šilžka k macžeri domoj, kiz ju štoro njesnajesche, a powjedascze jej wscho, šchtož bėšče šo s nej podako, tam na tym mēscže špytowanja a pola teje dobrocžiwje knjenje. A kač džakowasche šo ta macž, kiz bėšče bohabojasna pobožna macž, lubemu Šbóžnikěj, šo wón, tón dobrocžiwny dobry paštyč, bėšče ša jejnym džěscžom šchok a je pšched hrěchom a padom šwarnowak.

Wšhelake s bliska a s daloka.

Nasche „Šomhaj Bóh“ šastupi do 24. lěta šwojeho wulhadženja a čže šako s tym lubym šerbskim štrawjenjom „Šomhaj Wam Bóh!“ do našchich šerbskich domow šastupjowacž! Šubi Šserbjo! witajcže jo tam, hdžež je hižom šary dobry šnaty še šerbskim „Šitaj k nam!“ a hdžež hišcže njedžělski hłěčž njeje, tam pomhajcže jemu durje wotewricž. W našchim cžaku šo wjele cžita — ale tež kač wjele njewužitneho ša wutrobu a duschu! W Šomhaj Bóh macže něšchto ša wutrobu a duschu kóždu njedželu, ša domjaze šhromadne cžitanje, kač je to štare dobre waschne našchich šerbskich pobožnych kšchescžijanskich domow bylo wot šastarskeho cžaka našchich wótzow. Wošebje wy, luby šerbsky šaršchi, džeržcže na to, šo našcha mladosčž tež „Šomhaj Bóh“ cžita a šo ma s njeho něšchto ša šwoju duschu a k wobarnowanju pšched špytowanjom, kotrež jej hrošy tež pšches kažaze šo rošnoschaze pišma. Šo je „Šomhaj Bóh“ šako lěto k nam pšchitkhadžecž mohlo a rjane duchowne natwarjenje a wošchewjenje podawacž, ša to šo s lubymi cžitarijami jako šamolwity redaktor nanajwutrobnišcho džakuju wulžycžescženemu knjesej šoburedatorej wšchšchemu wučerjej Šiedlerjej. Wutrobnny džak knjesam duchownym, kiz šu nam šako pšchecželniwje rjane wulkadowanja njedžělskeho teksta pošćicželi. Bóh luby Knjes žohnuj nasche wšchitkich džěto do noweho lěta „Bohu k cžescži a Šserbam k žohnowanju!“

— Nowe lěto je šo šapocžako. Šchtož šebi bibliški pucžniš hišcže kupil njeje, njech šebi jón tola hnydom pola šwojeho knjesa duchowneho wotewša — jako pruhu s droheho Božeho šłowa na kóždy džěń lěta.

— Š Barlina šlyšchimy, šozialdemokratojo ludži narěcžuja, šo dyrbja s nascheje ewangelskeje žyrtwje wustupicž. Bohužel šo tež mnošy narěcžecž dabža, hacž runje jich wutroba hinač myšli. Šak šo jedyn tajki narěcžany, hdyž bėšče šwój wustup pola duchowneho wošjewik, šo teho woprascha, hacž njekmē tola prjedy hišcže šwoje džěcžo, kotrež bėšče šo jemu pšched krotkim narodžiko, wulšchecžicž dacž. A na druhim boku, kač czi šozialdemokratisžy wódžerjo woprawdže we šwojej wutrobje myšla. Šulki wódžecž šozialdemokratije, Šebel, je pšched krotkim wumrjek. Šwón je šebi rjane pjenjesš nahromadžil, s džěla tež pšches bohate herbštwó, kotrež njeje hnydom rošdžělit, ale rad šam ša šebje pšchijač. Šawostajil je nětko 995,000 hriwnow a — wot tuteho wulkeho šawostajenštwá njeje šwojej šozialdemokratiskej štronje wjazh hacž 30,000 hr. wotkasač. Šo druhe je druhim ludžom wotkasač, kofšiz budža šebi dacž s tymi pjenjesami derje hycž — ale te pjenjesš džělicž, woni najšterje njechadža.